

Καστελιώτικα Νέα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 15

20 ΝΟΕΒΡΙΟΥ 1964

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 1

ΤΗΛΕΦ 628.529 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΧ. ΤΟΜΕΥΣ 141

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΑΜΕΣΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΙΟΣ

Άρθρον του κ. Νικ. Μιχ. Μοσχολιού

Ἡ λήξις τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου εὔρε τὴν χώραν μας βασανιστομένη ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν τῆς κατοχῆς ἢ ὅποια ἐμφραζομένη εἰς πολεμικὰς καταστροφὰς καὶ ἀνθρώπινα θύματα, ὑπῆρξεν ἡ μεγαλύτερα ἀνάμεσα στὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὰς χώρας. Ἀκόμη ἐπὶ μίαν τριετίαν, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, κάθε προσπάθεια οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀναρθρώσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπεχώρησεν ἐξ αἰτίας τῶν ἐσωτερικῶν προσθέτων παλαιωριῶν τοῦ λαοῦ. Κι' ἔτσι, στὴν ἐποχὴ τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἑλλάς ἀπουσίασεν, μ' ἀποτελέσματα ἢ ἀκόλουθῆ στὴν προσπάθειαν ἀργοπορημένη κατὰ ἕν στάδιον, τὸ στάδιον τῆς προετοιμασίας. Αὐτὸς ὁ λόγος μαζί με τὴν δομὴν τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας, ὀφειλομένη σὲ ἱστορικοῦς

κυρίως λόγους, ὀδηγεῖ εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς χώρας μας ὡς οἰκονομικῶς ὑποαναπτύκτου. Ὅτι χαρακτηρίζει μίαν ὑποανάπτυκτον χώραν, εἶναι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸ μικρὸ κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα, ἢ μεγάλη εἰσοδηματικὴ ἀπόσπασις μεταξὺ πτωχῶν καὶ πλουσίων τάξεων, ἢ ὑποσιτασχόλησις τοῦ ἐργατικῶν δυναμικοῦ καὶ ἡ δυσκολία ἀλλαγῆς τῆς οἰκονομικῆς δομῆς. Τὸ πρόβλημα, ἂν καὶ ἔχει πλέον προσδιορισθῆ, παρουσιάζει σοβαρὰς δυσκολίας κατὰ τὴν ἐπίλυσίν του. Ἡ κρατικὴ παρέμβασις στὸ θέμα τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ἀναγκαία, καὶ ὁ βαθμὸς παρεμβάσεως ποικίλει ἀναλόγως τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν ἐκάστης χώρας. Εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας μας ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία παρομένη ὁ πλέον ἀποφασιστικὸς

παράγων καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι αὐτὴ δὲν ἔχει ἐκτελέσει ἱκανοποιητικὰ τὸν ρόλον τῆς ἀκόμῃ.

Προβλήματα γενικά, ὡς ἐκεῖνα τῆς πλήρους ἀπασχολήσεως τοῦ ἐργατικῶν δυναμικοῦ, τῆς νομισματικῆς σταθερότητος τῆς δικαίας φορολογικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, ἀνήκουν ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν εἰς τὴν ἀρμολογία τῆς πολιτείας ἢ ὅποια διὰ τοῦ οἰκονομικοῦ τῆς πλάνου καθορίζει τοὺς τελικοὺς σκοποὺς καὶ τὴν σειράν προτεραιότητος ἐκτελέσεως τῶν ἐπὶ μέρους.

Ἡ περιφερειακὴ ἀνάπτυξις ἀναφερομένη σ' ἐπὶ μέρους γεωγραφικὰς περιοχὰς ἀποβλέπει εἰς τὴν μελέτην τῶν συγκεκριμένων οἰκονομικῶν προβλημάτων τῆς συγκεκριμένης ὑπὸ μελέτην περιοχῆς, καὶ προσπαθεῖ διὰ τῆς ἐξαπομικεῶσεως νὰ φθάσει εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τὸ συντομώτερον, χωρὶς νὰ διακόπτεται ὁ ὀργανικὸς δεσμὸς μεταξὺ τοῦ μερικοῦ καὶ τοῦ γενικοῦ, ἐμφραζομένου τοῦ τελευταίου νου εἶναι ὑπόθεσις καθορισμοῦ τελικῶν σκοπῶν καὶ ἀξιολογήσεως αὐτῶν ἀπὸ σκοπιᾶς προτε- (Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΩΣ ΘΕΣΗ ΚΑΙ ΩΣ ΑΡΝΗΣΗ

Ὁ ἀναγνώστης ποῦ παρακολουθεῖ τὴν λογοτεχνικὴν κίνησιν σ' ὅλες τῆς τῆς ἐκδηλώσεις, θὰ συναντήσῃ συχνὰ τὸ ἀκόλουθον ζήτημα.

Ἡ κριτικὴ γραμμὴν με λογοτεχνικὸ ὄψος εἶναι «δημιουργία» ἢ ὄχι; Θὰ τὴν ἀναγνωρίσουμε κι' αὐτὴ σὰν ἔργο λόγου, ἰσότιμον με τὴν ποίησιν, τὸ θέατρο, τὸ μυθιστόρημα; Ἡ τάχα θὰ θεωρήσουμε τὸν κριτικὸ σὰν ἕνα παρακαταναὸ συγγενὴ τῆς λογοτεχνίας, ποῦ με κάποια συγκατάθεσις γίνεται θεκτὸς στὶς ἀστραφτερές αἰθούσας ποῦ μπαρνοθαίνουσι καὶ κουβεντιάζουσι μεγαλόφωνα οἱ τεχνίτες τῶν ἄλλων λογοτεχνικῶν εἰδῶν;

Πρόκειται γιὰ μιὰ φωνάκη ποῦ ἄδικα κουράζει τὸ μυαλό, πρόβλημα ποῦ δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν

τὸ θέτει ἡ πραγματικότητα, μὰ ποῦ γεννήθηκε κατὰ λάθος, ἀπὸ κάποια πνευματικὴ παρεξήγησις.

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἄπληρ καὶ αὐταπόδεικτη, μόλις λάθῃ κανεὶς τὸν κόπο νὰ στοχασθῆ:

Ἐπὶ ὑπάρχει κριτικὴ ποῦ εἶναι δημιουργικὴ καὶ κριτικὴ ποῦ δὲν εἶναι.

Ἡ πρώτη εἶναι σπάνια, ἐνῶ ἡ δεύτερη βρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ ἀκόμα καὶ στὰ πεζοδρόμια.

Καὶ γιὰ νὰ εἶναι ἀφθονὴ ξεχνοῦμε τὴν ὑπαρξὴ τῆς πρώτης καὶ μιλώντας γιὰ κριτικὴν καταντὰ νὰ ἐνοοῦμε ἀποκλειστικὰ τὸ πῶς φτηνὸ, τὸ πῶς πρόστυχο, τὸ πῶς ἀσήμαντο εἶδος τῆς κριτικῆς.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ἰδρῶμε ψεύτικες ἱεραρχίας πνευματικῆς ΖΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 3ην σελ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ὁ Ζωγράφος ΠΑΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ σὰς προσκαλεῖ νὰ τιμήσετε με τὴν παρουσίαν σας τὰ ἐγκαίνα τῆς ΕΙΚΘΕΣΕΩΣ ποῦ, ποῦ θὰ γίνουσι τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1964, ἡμέρα Τρίτη καὶ ὥρα 7.30 π. μ. στὴ Γκαλερί «ΧΡΩΣΤΗΡ», Ἐμμ. Μπενάκη 22γ, (ὑπόγειος αἰθούσα).

Διόργανος ἐκθέσεως:

1 - 20 Δεκεμβρίου 1964.

Ἄνοιξη, φθινόπωρο, χειμῶνα, μόλις ξαναίγει ὁ καιρὸς, ἀναστατώνεται τὸ σπίτι ἀπ' τὴν ἐτοιμασία. Βολιτσοί, καλὰθια, ντομιτζάνες, ρούχα, βίοι ἀγίων, ποδαρίσματα, φωνές - βροντοῦν κι' ἀστράφτουσι οἱ κάμαρες ἀπ' τὸν πυρετὸ τοῦ. Αἰσθημα φυγῆς εἶναι ταῦτα, νοσταλγία, ἐκδίκηση, τάση ἀνεξαρτησίας, ἔρωτας με τὴ φύση, ἢ ὅλα μαζί; Ἡ τίποτα ἀπ' αὐτὰ;

— Γιὰ ποῦ τὰβαλες ξανά, πατέρα;

— Γιὰ τὸ χωριό.

— Καὶ τί θὰ πᾶς νὰ κόνις ἐκεῖ;

— Πρέπει νὰ βάλω νὰ σκάψουσι τ' ἀμπέλια. Τὸ σπίτι θέλει φικιάσιμο. Τὰ δέντρα τ' ἄφησα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Θέλω νὰ φυτέψω κάτι κλήματα — γιὰ νὰ διασκεδάσω νομίζεις πὼς πάω; δικαιοδογεῖται.

— Δὲν τ' ἀφήνευς αὐτὰ. Ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ καθήσω οὔτε τρεῖς μέρες ἐκεῖ κάτω.

— Ὅταν ἤμουν δεκαοχτὼ χρονῶν τὰ ἴδια ἔλεγα κι' ἐγὼ! μοῦ κάνει. Τώρα κείνου ποῦ θέλω εἶναι νὰ μὴ πάω στὸ χωριό, παιδάκι μου, ἀλλὰ παρσπάνω, στὸν Ζαγανά. Κι' οὔτε στὸν Ζαγανά νὰ πάω, ἀλλὰ παρσπάνω στὸν Ἄϊ - Ἡλιά, στὰ ἔλασα, νὰ στήσω μιὰ παράγκα ἐκεῖ, νὰ πρυτώσω μέσα καὶ νὰ μὴ βλέπω, οὔτε ν' ἀκούω. Καὶ σὰς τὰ χαρίζω καὶ τὴν Ἀθήνα κι' ὅλα σας τὰ μεγαλεία.

Φαίνεται εἴμαστε δυὸ κόσμοι ἀσυμβίβαστοι. Κίνησις, γυναικα, αὐτοκίνητα, μέγαλα, ἀνέσεις, τὰ τεχνικὰ ἀποχτήματα, ὁ μωσαϊκὸς πλοῦτος τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ ὁ δικὸς μου βρίσκεται σὲ φοβερὴ ἀντιπαράταξι μάχης με τὴ γλῶσση, τὴ βρυσούλα, τὴν φλογέρα, τὴν συζήτηση, τὴν γαλήνη καὶ τὸν κομητὸ τὸν δικὸ του. Ἐγὼ τρέχω στὰ φῶτα, ἐκείνου κράχει στὰ ἔλασα. Τί νὰ πῆ κανένας; Ἀλλοίως τὸν γινώρισε ὁ γέρος τὸν κόσμον, ἀλλοίως ἐγὼ σήμερα. Αὐτὸ εἶναι, φαίνεται. Κι'

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΩΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ἡ κ. Ἀντωνία σύζυγος Δ. Παπαηλιού, τὸ γένος Παν. Ι. Βέλλιου, ἔτεκεν ἐν Ἀθήναις αἰσίως ἄρρεν.

Στοὺς γονεῖς καὶ στὸν παπποῦ εὐχόμεθα κατὰ τοὺς ζήτησιν.
Τὰ «Καστελλιώτικα Νέα»

ΑΡΡΑΓΩΝΕΣ

Ἡρραβωνίσθη εἰς Καστέλλια ἡ δις ἑὴν Γουργιώτου μετὰ τοῦ κ. Ἀθαν. Ἀνάγνου ἐκ Σκλήθρου.

ΓΑΜΟΙ

Τὴν 1ην Νοεμβρίου 1964 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Φωτεινῆς Νέας Σμύρνης ἐπετέστησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐπισημηναγοῦ κ. Εὐθυμίου Ν. Κόλλια μετὰ τῆς διδος Ἀντιγόνης Μανανᾶ.

Τοὺς εὐχόμεθα νὰ ζήσουν.
«Καστελλιώτικα Νέα»

Τὴν 1η Νοεμβρίου στὸ Ναὸ τοῦ Προφήτη Ἡλία στὸ Παγκράτι, παρουσίᾳ ἐκλεκτοῦ κόσμου τελέστησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γεώργιου Κοράκη, διαμενοῦτος στὴ Νέα Ὑόρκη, μετὰ τῆς χωριτωμένης δεσποινίδος Χριστίνας Γεωργίου Σπυριδάτου.

Τὸ βράδυ παρέθεσαν γεῦμα στὸ Κέντρο «ΣΚΑΛΑΙΚΙΑ», στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν πάνω ἀπὸ 200 ἄτομα καὶ συνδιασκέδασαν μετὰ τοὺς νεονύμφους μέχρι τὸ πρωῒ.

ἀγωνίζεται νὰ κρατήσῃ αὐτὸν τὸν κόσμον, ποῦ τὸν σπρώχνει λίγο - λίγο ἡ σύγχρονη ζωὴ στὸν μαρμασμὸ καὶ στὴν ἀφάνεια.

ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΑΛΑΤΣΑΣ

Διευθυντῆς
ΝΙΚΟΣ ΑΓΓ. ΜΑΚΡΗΣ
Ἀρχισυντάκτης
ΕΥΑΓΓ. Π. ΚΩΤΣΙΚΗΣ
Διαχειρίσις — Ἐμβάσματα
ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
Ἰπεύθυνος Τυπογραφείου
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΣΟΥΡΑΗΣ
Ἀνδριανοῦ 14 Ν Ἰωνία
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:
Νομ. Προσώπων δρχ. 200
Ἰδιωτικαί: Προαιρετικαί
Εισφοροί

ΠΡΟΛΟΓΗ

Ὁ ἀνθυποσημηναγὸς μηχανικός κ. Εὐθύμιος Κ. Τσάκαλος, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποσημηναγοῦ.

Καὶ εἰς ἀνώτερα.

ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ὁ δικηγόρος κ. Δημήτριος Χ. Χαλατσᾶς ἀπέστειλε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν αἰδ. Παν. Παπανικολάου δρχ. 500, εἰς μνήμην τοῦ νοικοῦ τοῦ Ἀντωνίου Ἀντωνοπούλου, διὰ τὴν Παιδικὴν Χαρὰν Καστελλίων.

Ἐἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου στρατηγοῦ Ἀντωνίου Ἀντωνοπούλου, ἡ οἰκογένεια Καραπλή κατέθεσε δρχ. 200 διὰ τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΝ».

Ὁ παγκρατάρχης κ. Βασίλειος Λευκαδίτης, διέθεσε δρχ. 200 διὰ τὴν Παιδικὴν Χαρὰν Καστελλίων, εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου στρατηγοῦ Ἀντωνίου Ἀντωνοπούλου.

ΠΟΙΗΣΗ

Ἵνειρα ποῦ σβήνουν

Ταβέρνα γκρεμισμένη στὴ γωνία (νιά,
τὰ δειλιὰ στὴ θύμησίν μου φέρνει,
μεθυσμένος, παραπάταγα (στὰ σκοτεινά.
Ταβέρνα γκρεμισμένη στὴ γωνία (νιά,
ποῦ μέσα σου, γεννιόνταν τὰ ὄνειρά μου, (γειρά μου,
τὰ ὄνειρά μου γκρεμισέσαι.

Σπονδῆ

Σπονδῆ στὸ Βάκχο ἐχύσαμε καὶ τώρα μεθυσμένοι, στὰ σπίτια μας γυρνᾶμε. Πολὺ καλὰ γλεντήσαμε κι' εἴμαστε εὐτυχισμένοι, ποτέ μας δὲν γερνάμε.
ΒΑΣΙΛΗΣ Γ. ΚΑΡΑΠΛΗΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ μᾶς γνωρίζουν ἐγκαίρως τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεώς των.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Β. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μετὰ ὀλιγοήμερον νόσον, στὰς 10 τρέχοντος, ἐξέλιπεν μία στρατιωτικῆ φαισιογονμία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὁ στρατηγὸς ΑΝΤΩΝΙΟΣ Β. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, ὁ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΣ τῶν Μικρασιατικῶν ὑφιπέδων.

Ἀληθῆς στρατιώτης, λιτὸς ὡς ἐκ τῆς Δωρικῆς καταγωγῆς του, εὐκρινῆς, τίμιος ἐξ οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, οἰκογενειάρχης ἐξαιρετος καὶ φίλος ἀδαμάντινος, σεμνός, ἀθόρυβος, ὀλιγόλογος, εὐθύς, ἐπιθλιτικός καὶ ἀποφασιστικός ὑπῆρξεν ὁ στρατηγὸς Ἀντωνοπούλος.

Ἐγενήθη τὸ 1878 στὸ Χάνι τῆς Γραβιάς. Ἀποφοιτήσας τοῦ Γυμνασίου κατετάγη εἰς τὸν στρατὸν, διὰ τὸν ὁποῖον, ὡς ἀπεδείχθη, ἦτο γεννημένος.

Νεαρὸς ἀξιωματικός, κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912—1913, διὰ τῶν ὁποίων τὸ

Γένος ἐπραγματοποιεῖ τοὺς προαιωνίους πόθους του, ἔλαβε μέρος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ διεκρίθη μεταξὺ τῶν συναδέλφων του. Διοικητῆς τοῦ νεοσυσταθέντος Λόχου Πολυβόλων — ὅπλων διὰ πρῶτην φορὰν χρησιμοποιοῦντων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν — ἐνέσπυρε τὸν φόβον καὶ τὸν πρῶτον εἰς τοὺς ἔχθρους. Εἰς ἱστορικὸν δοκίμιον ὑπὸ τὴν φωτογραφίαν τοῦ λόχου του μετὰ τὰ νέα ὅπλα, ἀναγράφεται: «Νά! Κι' ὁ Ἀντωνοπούλος μετὰ τὰς θερστικὰς τοῦ μηχανάου».

Κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον, εὐρίσκειτο πάντοτε εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν τοῦ πυρός, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ 26ου Πεζικοῦ Συντάγματος, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Μακεδονικοῦ μετώπου καὶ τῆς Μικρασιατικῆς ἐκστρατείας. Κατὰ τὴν πρὸς Ἀγκυραν προέλασιν, κατεῖχε τὸ δεξιὸν ἄκρον τῆς Στρατιάς, ἡ ὁποία ἐφθασε μέχρι τῆς ἀξέγου ἀλμυρᾶς ἐρήμου.

Ἡ γιγαντομαχία τοῦ ὄρεινου συγκροτήματος Καλεγκρότο, εἶρε τὸν Ἀντωνοπούλου ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐφόδου, καθάλλα στὸ ἀλόγῳ του, ἐμπνέοντα τοὺς στρατιώτας του, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς στρατηγικῆς του κατέλαβον τὸ αἰματοβαμμένον βουνό, ὅπου ἐγράφη μία ἐκ τῶν ἐνδοξωτέρων σελίδων τῆς ἱστορίας μας. Ἐκεῖ, εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ποῦ ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗ, ἀπὸ τοὺς συμπολεμιστάς του, ὁ

λως αὐθορμήτως.

Ἀσθενῆς, μακρὰν τοῦ Συντάγματός του, ἐπληροφόρηθη τὴν κατάφρευσιν τοῦ Μικρασιατικοῦ μετώπου. Πυρέσων, ἔσπευσε καὶ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν. Οἱ στρατιῶται του τὸν ἐνεθάρρυναν, τοὺς ἀνασυνέταξε καὶ μόνος αὐτὸς τοὺς ἀδήγησε συνταταγμένους εἰς τὴν Χίον.

Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1922, παρὰ τὴν νάντιθσίν του, ἐκτιμᾶσα τὰς στρατιωτικὰς του ἀρετὰς καὶ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος του, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπαναστατικῆς διαταγῆς τοῦ ἀνέθεσε τὴν συγκρότησιν καὶ τὴν διοίκησιν τῆς 9ης Μεραρχίας, διὰ τὴν προστασίαν τῆς Θράκης. Ταύτην συγκροτήσας ἐν τάχει, διεκπεραίωσεν εἰς Θράκην. Ἀλλὰ φεῦ! οἱ αἰώνιοι ἀγνώμονες σύμμαχοι παρεχώρησαν αὐτὴν εἰς τοὺς πολεμίους τῶν Τούρκων.

Κατὰ τὸ Ἀλβανικὸν Ἔπος, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν του, νὰ χρησιμοποιηθῆ εἰς τὴν γραμμὴν τῶν πρόσω, ὁ Ἀρχιστρατήγος, δίδων μεγάλην ἀξίαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον, ἐπισποθέτησεν τοῦτον Διοικητὴν Πρωτεύουσας, εἰς τὴν ὁποίαν προσέφερον ὑψίστας ὑπηρεσίας.

Κατὰ τὴν κατοχὴν, λόγω τῶν ὑπηρεσιῶν του εἰς τὴν Ἀντίστασιν ἐνεκλείσθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν μετὰ τῆς ἀξιοτίμου συζύγου του Λούλας, τὸ γένος Κων)νου Βέλλιου, ἐκ Καστελλίων, εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Γεντί - Κουλέ τῆς Θεσσαλονίκης.

Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐκλιπὼν στρατηγὸς Ἀντωνοπούλος, μέσα σὲ λίγες γραμμῆς.

Ἡ συνοικία Ἀμπελοκήπων ἐκλαψε τὸν θεμελιωτὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγ. Θωμᾶς καὶ πρόεδρον τοῦ ἐξωραϊστικοῦ τῆς Συλλόγου «Ἁγίου Θωμᾶς» στρατηγὸν Ἀντωνοπούλου.

Οἱ Καστελλιώταις, ἐγνωρίσαν, ἠγάπησαν καὶ ἐθεώρησαν ἐξ ἴσου μετὰ τοὺς Γραβίσιους αὐτὸν ὡς ἰδικὸν τῶν καὶ ὡς ἐκ τῆς γειννιάσεως καὶ κυρίως διὰ τὴν ἐκ Καστελλίων καταγωγὴν τῆς συζύγου του. Γι' αὐτὸ ὑπερφανεύεται διὰ τὸ ἅγιον τέκνον τῆς Ραυμελῆς καὶ εὐχονται μετὰ ὅλην τὴν ψυχὴν νὰ εἶναι ἑλαφρὸ τὸ χρῶμα ποῦ τὸν σκέπασσε καὶ ὁ ὕψιστος νὰ χαρίζῃ παρηγορίαν εἰς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς συγγενεῖς

«ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΝ

(Συνέχεια έκ τής 1ης σελ.)

ραϊότητα και συγκεκριμένης διαδικασίας, ο τελικός σκοπός της προπαιθείας παραμένει ένας: η εύτυχια του ατόμου.

Είναι αλήθεια ότι η κοινωνική εξέλιξις επέφερε την υποχώρησιν του ατομικισμού μπροστά στην ανερχομένη νέα αξία της ομάδος, πλην όμως, η ιδέα του ατόμου επίζη εν τή επίγνωσει ότι ο τελικός σκοπός οίσαδίστητε και λύτερας οργανώσεως τής κοινωνίας πρέπει να παραμένει ο άνθρωπος. Διά του προδιορισμού γενικών σκοπών προάγεται η ιδέα του γενικού κοινού και τών διαφορών, ύπερ τού ατομίου, ενότητων συμπεφορώντων και ιδεών. Κάτω από τέτοια προσδιοριστικά πλαίσια τής σχέσεως του ατόμου προς την ομάδα, τού ατομίου μειούται προς τού γενικού σκοπούς που η πολιτεία καθορίζει και υλοθετεί αυτούς εις οίαν έκτασιν οί γενικοί αυτοί σκοποί αποβλέπουν στών τελικό σκοπό ήτοι στην εύτυχια του ατόμου. Η σημασία τής συμβολής του ατόμου, ώστόσια, στών τελικό σκοπό παραμένει μοναδική, η δε αποτελεσματικό τής αυτής ανέρχεται εις πολύ ανώτερον επίπεδον αν τοποθετηθί μέσα σε μια ταυτόσημη ομαδική προσπάθεια. Τό άτομον είναι πάντοτε ετοιμον για μιά τέτοια συμμάχια με την ομάδα όταν μπορεί σύντομα να δή τού αποτελέσματος κι' όταν έχει μάθει ν' αγαπά.

Μά τα θεωρητικά τούτα προβλήματα με τον έγωισμό που τα διακρίνει μπορούν να μάς κρατήσουν πάρα πολύ κοντά τους, γι' αυτό δε αρκασθούμε στη σύνοψη αυτή εισαγωγή του κυρίου θέματος μας: «Στό δρόμο τής αναπτύξεως του χωριού μας».

Εδώ πρέπει να δούμε τού πρόβλημα κατάματα και να έχουμε την γενικαότητα τής ειλικρινούς ομολογίας. Τό χωριό μας με τή συγκεκριμένη έννοια τών κατοίκων του υπέφερον εδώ και πολλά χρόνια από μειωμένη αγάπη προς τόν πλησίον του. Υπάρχουν χίλιοι λόγοι δικαιολογίας τής πύ πάνω καταστάσεως κι' άλλοι τόσοι κι' ίσως περισσότεροι που παραμερίζουν τις τέτοιες δικαιολογίες, δέν χρειάζομεθα όμως οί νεώτεροι ούτε που μόν ούτε τούς δε, ακούμεθα στη διαπίστωση για να προχωρήσωμε στην αναγνώριση: «αγάπη», να ο δρόμος τής αναπτύξεως».

Δέν θέλω να προκαλέσω τόν αυτοέλεγχο τού καθενός μας, μιá κι' αυτό είναι προσωπική υπόθε-

σις, θέλω μόνον να σημειώσω πράγματα απαραίτητα που για πολλούς αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα στην προσπάθεια για τήν ανάπτυξη του χωριού μας.

Κάθε ομαδική προσπάθεια έχει ανάγκη ενός ενωτικού δεσμού τών επί μέρους ατόμων τής ομάδος. Στην περίπτωση του χωριού μας δέν είναι η οικονομική ανάπτυξις αυτού με τήν προέκτασιν τής στο συγκεκριμένο άτομο που θα αναγκάσει αυτό να πάρη μέρος στην προσπάθεια μιá και οί περισσότεροι λόγοι δε νέχουν οικονομικούς δεσμούς με τού χωριό. Άλλοι λοιπόν πρέπει ν' ανοιχτηθί τού κοινόν ενδιαφέρον, κι' είμαι βέβαιος πως στην τελική του ανάπτυξη δέν μπορεί παρὰ να είναι η αγάπη, η αγάπη για τού συνάνθρωπό μας κι' όλα τ' άλλα έρχονται μέσα τους.

Πόσες φορές δέν υπήρξαμε πρόξενοι απογοητεύσεως τού πλησίον μας άλλοτε εν αγνοία κι' άλλοτε, άλλοιμονο, εν επίγνωσει; Πόσοι από τούς γύρω μας πρόβρεσαν να σταθούν ψυχικά άτρωματίστοι από τήν συμπεφορά μας και ποίοι είναι εκείνοι που μιáς συνεχώρησαν; Όσοι κι' αν είναι αυτοί, ένα είναι βέβαιον, πώς είναι θλοι εκείνοι που πρόβρεσαν ν' αγαπήσουν τόν άνθρωπο κι' άπλίσθησαν μ' αυτό τού μοναδικό όπλο που οδηγεί στην συχώρηση. Πιστεύω πως οί χαρούμενες ήμέρες τών χωριανών μας τών τελευταίων καιρών θα έχουν σήσει από τήν μνήμη των άσχημες έντυπώσεις και θα έχουν απομακρύνει πικρίες τού παρελθόντος. Μά αν άκόμη υπάρχουν ανάμεσά μας άνθρωποι πικρομένοι, σ' αυτούς άπευθυνόμαστε και τούς ζητούμε να συχωρήσουν μόνον σ' αυτού του είδους ή συγχώρησις πλοισιάζει τού θελον μεγαλείον. Οί υπόλοιποι δε τούς βοηθήσαμε ήπως μπορούμε.

Οί νεώτεροι μέσα στον ποοβληματισμό τους και τήν αναζήτηση τών ιδανικών τους έχουν άσφαλώς δει πούτο τού πρόβλημα που λόγω άκριβώς τής σπουδαιότητός του είναι κι' έξόχως δύσκολον. Να λοιπόν τού πρώτο πρόβλημα που χωριού μας που ζητά τήν λύσιν του. "Ας βοηθήσωμε όλους μας, χωρίς κομματισμούς, για τήν επίλυσιν που σ' εκείνη τήν έκταση που εξακολουθεί να παραμένει άλυτον αν πιστεύωμε πως πούτο συμβαίνει.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

Η ΚΡΙΤΙΚΗ: ΘΕΣΗ - ΑΡΝΗΣΗ

(Συνέχεια έκ τής 1ης σελ.)

τικών αξιών και να λέμε (γράφτηκε στην Ελλάδα αυτή η μωρία) ότι ο χειρότερος ποιητής, αξίζει περισσότερο από τόν καλύτερο κριτικό!

Δέν υπάρχουν λογοτεχνικά εί-

δη ανώτερα και κατώτερα.

Υπάρχουν ανώτεροι και κατώτεροι συγγραφείς.

Η κριτική είναι μιá γνήσια λογοτεχνική δημιουργία. Δέν έχει σημασία αν εκφράζεται με σύντομα ή με πολυσέλιδα γραφτά.

Η ποιότητα μιáς ενδιαφέρει κι' όχι ο όγκος.

Κι' η κριτική έξ άλλου που τής λείπουν οί δημιουργικές ιδιότητες, δέν πρόκειται ποτέ να γελάση κανένας έξόν από τούς άφελεις και τούς ήμισυαίς, είτε σαν άρθρογραφία παρουσιάζεται είτε σαν όγκώδες σύγγραμμα.

Άλλά με τόν ίδιο τρόπο πρέπει να θεθί τού ζήτημα σ' όλα τα λογοτεχνικά είδη.

Οί περισσότερες ποιητικές συλλογές που τυπώνονται δέν είναι τίποτα παρὰ μιá νεκρή στιχοουργία με τή μορφή τής παράδοσης ή με τις πιό συγχρονισμένες αξιώσεις. Η πλειοψηφία τών μυθιοτορημάτων δέν είναι τίποτα άλλο παρὰ καλές μυθιοτορηματικές επιφυλλίδες, πολυσέλιδα χρονογραφήματα ή αυτοβιογραφικές άσημαντολογίες. Τί να πη κανείς για τού θεάτρο τής ρουτίνας;

Στην ίδια κατηγορία θα κατατάξωμε όλα τα λογοτεχνικά υποπροϊόντα που κατακαλύζουν τήν πνευματική αγορά; Τη νεκρή στιχοουργία τού φλύαρο και άσημαντο μυθιοτόρημα, τή φτηνή κριτική. Όλα αυτά είναι αντιδημιουργικές εκδηλώσεις.

Φυσικά γνωρίσαμε στόν τόπο μας τή δημιουργική τεχνική.

Στόν Σαλωμό, με τά δυό του κριτικά έργα «Διάλογο» και «Στοχασμούς του Ποιητή», τά «Προλεγόμενα» του Πολυλά.

Ό Ψυχάρης και ο Πέτρος Βλάστος κι' ο Φώτος Πολίτης μάς έδωσαν άρκετά δείγματα ανώτερης κριτικής. Καθώς επίσης ο Ξενοπούλος και τελευταίος ο μεγαλύτερος κριτικός τής Νέας Ελλάδος, ο Παλαμάς.

Τό άπρόσωπο και άμερόληπτο τού κριτικού λογίζεται απαραίτητο. Άλλά τού έργο ενός κριτικού άγγίζει τά όρια τής δημιουργίας όταν προσπαθί να εμφανίση στό πολύ κοινό τά κίνητρα ενός έργου, τις βαθύτερες επιδιώξεις τού δημιουργού, τήν ανάπτυξη τής αρχιτεκτονικής, τά ανθρώπινα ζητήματα που άνακινεί, και όταν προσφέρει, τά στοιχεία, που τού συγκροτούν και τού επιβάλλουν στό έργο κάθε συγγραφέα, με σκοπό τήν καθάρτητα τού πνεύματος και τήν άνοδο τής εποχής του.

ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ

Τρύγος

Με τά πανέρια με ποδιές με τρυκολόγους με γιδιές (Θυμάμαι και τού νοσταλγώ) τέτοια εποχή τέτοιον καιρό έμπαινώμαμε στόν τρύγο, θυμάμαι λίγα-λίγο.

Έπλενόταν τραπεζονιές μοσκοβολούσαν οί γιδιές για μούστο άπ' τ' άμπέλια, με κάλωνο σ' αυλάκια (νωικοκυριά μεράκια) φουσκώναν τά βαρέλια, φουρτούνες και μπελάνδες έγγονα σε κάθε μέρος (πόλεμος - τρύγος - θέρος) έφούσκωναν κι' οί κάδες.

Σαν τά μερμύγκια, χωριανοί, γραμμή - γραμμή όλόσια χωρίς φωμί χωρίς φαί στίς «ράχες» στά «γραβίσια» στά «βύσσαλα» αρχινόντας τρυγώντας, τραγουδώντας νεοί, παιδιά, κοπέλλες, κόδαμε κρεματζέλες (σταφύλια διαλεχτότερα πούτταν για παρεκότερα) κοσμάδια, άσπροϋδες, γαλανά, γκριπώτικα και ραζακιά. Κι' ημείς οί πιό μικρότεροι ημείς που δέν τρυγούσαμε (χαρά μας και πνοή μας) με σπουμπούς όλο ρόζια —μάς βγαίνανε τά κόζια— στίς κάδες τά στουμπούσαμε.

Ό μούστος άπ' τ' άμπέλια έκουβαλιόταν με τά ζά έβραζε στην τραπεζονιά, τόν ρίχναν στά βαρέλια.

Κι' οί μάνες μούστο πιάνανε τά πετιμέζια φτιάνανε κουρκούτες σουτζουκάκια πιατέλες πιατελάκια.

Κι' όσο ν' ανοίξουν τά κρασιά τού κρασοπανηγύρι —ν' ανοίξουν οί πύροι— πιάναν άπ' τήν τραπεζονιά κόκκινο τσιπουριτίη (κόκκινο κουτελίτη) για νιές για παλκάρια, για γέρους για γιγές, μέχρι τά γιοματάσια στίς μέρες τής καλής.

A. ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΗΣ

ΝΙΚΟΣ Α. ΜΑΚΡΗΣ

ΤΟ ΙΔΡΥΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ,"

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου τῆς ἐφημερίδος μας ἀρχίζομεν τὴν τμηματικὴν δημοσίευσιν τοῦ Ἰδρυτικοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐδρευόντος Προδευτικοῦ Συλλόγου «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ». Ἐν ὄψει τῆς ἐφετεινῆς Γενικῆς Συνελεύσεώς του, ἥτις κατὰ τὸ καταστατικὸν συνεχῆται «κατ' ἔτος ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου μετὰ πρόσκλησιν τῆς Διοικήσεως» καὶ πρὸς πληρεστέραν καὶ αὐθεντικώτερον πληροφόρησιν τῶν μελῶν του καὶ μὴ ἔλπιζομεν ὅτι ἡ δημοσίευσίς θὰ ἔχη περτωθῆ πρὶν ἢ συγκληθῆ ἡ Τακτικὴ Γενικὴ Συνέλευσις.

Τὸ «Καταστατικὸν» ἔχει δημοσιευθῆ εἰς αὐτοτελεῖς βιβλίον μικροῦ σχήματος καὶ φέρει τὴν ἐνδειξιν ΑΘΗΝΑΙ, 1951, εἰς τὴν τελευταίαν δὲ σελίδα φέρει τὴν ἐνδειξιν Οἱ ἸΔΡΥΤΑΙ Ζαχ. Κωτσίκης, Ἰωάν. Μουσχολιάς, Α. Ἀποστολόπουλος.

Διαιρεῖται εἰς 21 κεφάλαια καὶ περιλαμβάνει 32 ἄρθρα.

Ἄρθρον 1ον.

Ἰδρυσις - τίτλος - ἔδρα

Ἰδρύεται ἐν Ἀθήναις Σωματεῖον τῶν ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ καὶ Περιχώροις διαμενόντων κατοίκων τοῦ χωρίου Καστελλίου—Παρνασσίδος ὑπὸ τὴν ἑπωνυμίαν «ΠΡΟΔΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ».

Ἄρθρον 2ον.

Σκοπός

Σκοπὸς τοῦ Προδευτικοῦ Συλλόγου «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» εἶναι ἡ ἐξύψωσις τοῦ πνευματικοῦ, ἠθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου ἢ προάψις καὶ προαγωγὴ τῶν ὕλικων συμφερόντων αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος Καστελλίου—Παρνασσίδος.

Ἄρθρον 3ον.

Μέσα

Μέσα πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ ἄνω σκοποῦ εἶναι 1) ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν μελῶν καὶ διατηρήσεως στενοῦ τοῦ Πατριωτικοῦ τῶν συνδέσμου. 2) Ἡ παροχὴ συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως εἰς τὰ ἄπορα μέλη αὐτοῦ καὶ τῆς Κοινότητος Καστελλίου. 3) Ἡ πρόσκλησις τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Κοινότητος Καστελλίου—Παρνασσίδος πρὸς ἔργα κοινωφελῆ, ἐξυγιαντικὰ, ἐξωραϊστικά καὶ ἐν γένει προδευτικὰ καὶ παραγωγικὰ τοιαῦτα. 4) Ἡ χρησιμοποίησις τῶν πνευματικῶν, ἠθικῶν καὶ ὕλικων δυνάμεων τῶν μελῶν του, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου προσφόρου μέσου. 5) Ἡ διαφό-

τισίς τῶν μελῶν διὰ διελέξεων, συγκεντρώσεων, ἐορτῶν, ἐκδόσεων ἐφημερίδων, βιβλίων καὶ λοιπῶν ἐντύπων. 6) Ἡ συνεργασία πρὸς ἄλλους Συλλόγους ἐπιδιώκοντας τοὺς αὐτοὺς σκοπούς. 7) Ἡ ἀποχὴ ἐκ τῆς πολιτικῆς καὶ πάσης ἄλλης συνδικαλιστικῆς κινήσεως.

Ἄρθρον 4ον.

Μέλη

Τὰ μέλη τοῦ Προδευτικοῦ Συλλόγου «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» διακρίνονται εἰς τακτικά, ἐπίτιμα καὶ ἀντεπιστέλλοντα.

1) Τακτικά μέλη τοῦ Συλλόγου δύναται νὰ εἶναι οἱ ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ καὶ Περιχώροις διαμενόντες καὶ καταγόμενοι ἐκ τῆς Κοινότητος Καστελλίου—Παρνασσίδος, ἀσχετῶς φύλου καὶ ἔχοντες συμπληρωμένον τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν.

Ὡς καταγόμενοι ἐκ τῆς Κοινότητος Καστελλίου, δεῖν νὰ θεωρῶνται καὶ οἱ ἔχοντες σύζυγον ἐκ τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος.

2) Ἐπίτιμα μέλη τοῦ Συλλόγου ἀνακηρύσσονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τιμῆς ἐνεκεν, Ἕλληνας Πολίται ἢ Ἀλλοδαποί, διακριθέντες εἰς τὴν πρόδον τῆς κοινωνίας ἢ πρόσωπα, ἄτινα διὰ τῆς δράσεώς των προφέρουν εἰς τὸν Σύλλογον καὶ τὴν Κοινότητα Καστελλίου—Παρνασσίδος ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας. Ἡ ἀνακήρυξις αὐτῆς δεῖν νὰ ἐπικυρωθῆ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Συλλόγου.

3) Ἀντεπιστέλλοντα μέλη δύναται νὰ γίνωσι πρόσωπα διαμένοντα μακρῶν τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ὡς καὶ τοιαῦτα διαμένοντα ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς προηγουμένης παραγράφου.

Ἄρθρον 5ον.

Ἴνα γίνῃ τις δεκτὸς ὡς μέλος τοῦ Συλλόγου ὀφείλει: α) νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον σχετικὴν αἴτησιν, β) νὰ καταβάλῃ τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς καὶ τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἐξάμηνον καθ' ὃ αἰτεῖται τὴν ἐγγραφὴν του.

Τὰ ἐπίτιμα μέλη τοῦ Συλλόγου ἀπαλλάσσονται τῶν ταμειακῶν καὶ ἄλλων ὑποχρεώσεων τῶν τακτικῶν μελῶν.

Ἡ ἐγγραφὴ γίνεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης τελικῶς ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Συλλόγου.

Ἄρθρον 6ον.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀρνούμενον νὰ ἐγγράφῃ τινὰ ὡς

ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΠΑΝΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Ὁ ἐκλεκτὸς Καστελλιῶτης Ζωγράφος κ. Πάνος Ἐλευθερίου (Μαντάνης), γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ οὗοιου γράψαμε σὲ προηγούμενο φύλλο μας, πρόκειται νὰ ἐκθέσῃ στὶς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου μηνὸς πολλὰ ἔργα του, πᾶνω ἀπὸ 70, σὲ Ἀθηναϊκὴ Γκαλερί.

Ὁ Πάνος Ἐλευθερίου, ὅπως εἶναι γνωστὸ, δὲν ἐκθέτει γιὰ πρώτη φορὰ. Στὸν παρελθόν, ἔχει κατ' ἐπανάληψιν ἐκθέσει. Καὶ οἱ κριτικὲς ὑπῆρξαν γι' αὐτὸν πολὺ σπᾶνίου ἔργου του.

Ἡ ἐκθέσις του θὰ εἶναι ἀτομικὴ καὶ θὰ ἔχῃ εἰκοσαήμερη διάρκειαν, θὰ περιλαμβάνῃ δὲ ἀνάδορο μικρὴ ἐργασία.

Ὅλες τὶς φάσεις τοῦ πέρασε, δηλαδὴ, ὁ καλλιτέχνης δημιουργώντας τὸ πράγμασι ἀξιόλογο ἔργο του. Δὲν προεκτείνόμεθα πέρα πέρα.

Ὅσοι θὰ ἔχουν τὴν τύχην νὰ ἐπισκεφθῶν τὴν ἐκθέσιν θὰ τὸ κρίνουν. Ἡ ἐφημερίς μας τοῦ πάντας παραστέκει σὲ κάθε πνευματικὴ ἐκδήλωσι, δὲν παρελείπει νὰ συμπαρασταθῆ ἠθικὰ στὸν ἀξιόλογο δημιουργὸ καὶ ἐκλεκτὸν φίλον κ. Πάνον Ἐλευθερίου.

Καινεῖας Καστελλιῶτης τῆς Ἀθήνας δὲ ἠρπάζει νὰ χάσῃ τὴν ἐκθέσιν τοῦ Ἐλευθερίου. «Τὰ Καστελλιῶτικα Νέα» καὶ ὁ Πάνος Ἐλευθερίου σὰς περιμένουν.

μέλος τοῦ Συλλόγου, ὑποχρεοῦνται νὰ ἐκδόσῃ πλήρως ἠτιολογημένην ἀπόφασιν περὶ τῆς μὴ ἐγγραφῆς καὶ νὰ θέσῃ ταύτην ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εἰς τὴν πρώτῃν αὐτῆς συνεδρίασιν, εἰς ἣν δύναται νὰ παρευρίσκηται καὶ ὁ μὴ ἐγγραφεὶς ὡς μέλος διὰ τὸ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐγγραφὴν του.

Ἄρθρον 7ον.

Δικαιώματα μελῶν

Ἐκαστον μέλος τοῦ Προδευτικοῦ Συλλόγου «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» δικαιούται: 1) τὰ λαμβάνει μέρος αὐτοπροσώπως εἰς τὰς Γενικὰς, Τακτικὰς καὶ Ἐκτάκτους Συνελεύσεις τοῦ Συλλόγου, καθ' ὅς δύναται νὰ ἐλέγῃ τὴν Διοίκησιν νὰ ἐκφέρῃ ἐλευθέρως τὴν γνώμην του ἐπὶ παντὸς θέματος, σχέσιν ἔχοντος μετὰ τὰς συμφέροντα τῶν μελῶν καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Συλλόγου, 2) νὰ ἐκλέγῃται ὑπὸ τοὺς ὄρους τοῦ παρόντος καταστατικοῦ. Τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι στεροῦνται τὰ ἐπίτιμα καὶ ἀντεπιστέλλοντα μέλη τοῦ Συλλόγου, 3) ζητῆ τὴν ὑποστή-

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΥΠΗΡΞΕΝ Ἡ ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ

Κατὰ τὰς ἐφετεινὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις εἰς τὰς ἀνωτάτας σχολὰς τοῦ ἰκράτους ἐπέτυχον οἱ ἐξῆς ὑποψήφιοι συμπατριῶται μας:

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1. Δημήτρης Εὐθ. Καψῆ, εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν.
2. Πατρῶνα Σπ. Λέζα, εἰς τὴν Φαρμακευτικὴν Σχολήν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1. Γεώργιος Ἡλ. Βέλλιος, εἰς Ἰατρικὴν Σχολήν.
2. Βασίλης Γεωρ. Καραπλῆς, εἰς Νομικὴν.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ

1. Εὐάγγελος Νικ. Διέννης, εἰς τὸ τμήμα Μηχανολόγων — Ἡλεκτρολόγων.

2. Ἀγγελος Ζαχ. Κοτσιμπῆς, εἰς τὸ τμήμα Χημικῶν Μηχανικῶν.

3. Παναγιώτης Γεωργ. Μακρῆς, εἰς τὸ τμήμα Ἀγρονόμων — Τοπογράφων.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1. Κωνσταντῖνος Ἡλ. Μακρῆς, εἰς τὴν Παιδ. Ἀκαδημίαν Ρόδου.

Καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν μελῶν

Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ὑποχρεοῦνται 1) Νὰ συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς ἐντολὰς τῶν Συνελεύσεων καὶ τῆς Διοικήσεως τοῦ Συλλόγου. Νὰ τηρῶσιν ἀπαρεγκλίτως τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τῶν ἐσωτερικῶν κανονισμῶν τοῦ Συλλόγου. 2) Νὰ ἐκπληρῶσιν τὰς ἐκονομικὰς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν Σύλλογον.

Ἄρθρον 9ον

Στέρησις δικαιωμάτων

Ἢὼν μέλος καθυστεροῦν ἐπὶ ἐν ἐξάμηνον τὰς συνδρομὰς του στὴν εἰρημὴν τῶν δικαιωμάτων του. Ἡ ἀνάκτησις τῶν δικαιωμάτων προϋποθέτει τὴν καταβολὴν πᾶσῶν καθυστερομένων συνδρομῶν.